

Азъ вече са не мола богу за себѣ си ; азъ са мола само за тебе, се за тебе. Ти си за мене най-добриятъ и най-милиятъ човѣкъ, защото ти още не знаешъ, колко зло има на тоя свѣтъ ! Азъ са боя отъ баща си, защото сжмъ много видѣла, сичко сжмъ испитала.

— Моя птичко, щеме ли ние да бждеме нѣкога щастливи !

— Азъ не вѣрвамъ, мой Павлине !

— Не, Лило, азъ сжмъ готовъ да направа сичко ; но ти щешъ да живѣешъ заедно съ мене — господъ ще да ни помогне ! Когато единъ човѣкъ очѣква щастие, то нему са чини, че ще да умре, но никакъ нѣма да го дочѣка ; така и ти, мое пиленце, не вѣрвашъ, че ние ще да бждеме щастливи.

— А що си ти намислилъ да правишъ, Павлине ?

— Азъ ща да та открадна и ща да побѣгна съ тебе далече, далече. . .